

[Ministeren for Grønland.]

Blandt de love, som kun gælder for Vestgrønland, kan specielt nævnes retsplejeloven. Det er endnu i dag i Østgrønland og i Nordgrønland således, at danske og grønlandere står under hver sit retssystem, den ordning, som for Vestgrønlands vedkommende blev bragt til ophør efter Grønlands-kommissionen i 1950. Det er meget ønskeligt, at dette forhold ændres, og det er min tanke at stille efter at gennemføre det meget hurtigt.

At kommunalordning, retssystem o. s. v. bringes i overensstemmelse med ordningen i Vestgrønland, er imidlertid desværre ikke ensbetydende med, at befolkningerne også socialt, økonomisk og kulturelt straks bringes på linje med befolkningen i Vestgrønland. Som det vil være det høje ting bekendt, er det kun godt et halvt århundrede siden, at man overhovedet kom i nær forbindelse med disse mennesker, og det er klart, at udviklingen står tilbage for udviklingen i det øvrige Grønland. Man er imidlertid fuldt ud opmærksom på, at man ikke må glemme disse fjerne distrikter og de mennesker, som bor dér. Tiltrængte reformer må ikke drukne i arbejdet med at udvikle Vestgrønland, hvor befolkningen har et bedre økonomisk grundlag for sin tilværelse, og hvor man har så mange flere års erfaringer at bygge på. Det er derfor regeringens agt at arbejde på et specielt program for Nord- og Østgrønland, som skal tjene til at højne forholdene i disse egne, samtidig med at man har for øje, at man ikke går hurtigere frem, end befolkningens udvikling tillader det.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne endnu en gang sige tak for den velvillige modtagelse af lovforslagene.

Ninn-Hansen: Jeg takker den højtærede minister for den indgående besvarelse af de stillede spørgsmål. Jeg havde egentlig ikke ventet, at disse lovforslag kunne give anledning til fremsættelse af synspunkter vedrørende hele forholdet til udviklingslandene, således som det blev anført, men jeg vil da gerne i overensstemmelse med de bemærkninger, den højtærede minister fremsatte, sige, at jeg finder heller ikke, at betegnelsen „et forsømt barn“ er en rigtig betegnelse for Grønland. Der er jo netop sket

meget i Grønland i de sidste 10 år; på nogle områder har udviklingen måske endda været for hastig. Den højtærede minister har også ganske ret i, at der er store opgaver at løse stadig væk, ikke mindst på det erhvervspolitiske område, hvor udviklingen gerne må tage mere fart, og derfor finder jeg det rigtigt, således som den højtærede minister har givet udtryk for det ved andre lejligheder, at i hele diskussionen omkring støtte til udviklingslandene må det være afgørende for os at slå fast, at vi først og fremmest har en forpligtelse til at løse opgaverne i Grønland. Løsningen af opgaverne i Grønland må være det primære, hjælpen til andre lande, til de underudviklede lande, må være noget subsidiært i forhold hertil.

Vivike: Jeg takker den højtærede minister for Grønland, fordi han fremdrog udtrykket „forsømt barn“, da vi derved har fået en misforståelse bragt ud af verden. Med det udtryk var det for øvrigt ikke min mening at rette nogen kritik imod den nuværende eller den forrige regering eller mod det nuværende folketing. Det er jo rigtigt, at man i de senere år, og man kan vel stort set sige efter den anden verdenskrig, virkelig effektivt er begyndt at gøre noget for at udvikle Grønland, og det var nødvendigt at gøre det. Men Grønland har jo haft samhörighed med Danmark i mange, mange år, og hvis vi, lige siden samhörigheden begyndte, havde behandlet Grønland som de danske amter, ville vi ikke nu stå over for den store opgave, vi står over for. Jeg vil fastholde, at Grønland i tidligere tider har været forsømt af sit daværende moderland — sådan er jo udtrykket, for Grønland havde status som koloni — men det er ingen kritik af det, som foretages nu, for den indstilling, man har, synes jeg i almindelighed er positiv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Dupont: Jeg tillader mig at foreslå, at de to lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer.